

Arrest

nr. 92 126 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen op 3 januari 2008 het Rijk binnen en dienen dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19 december 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissingen, die op 30 april 2009 bij respectievelijk arrest nr. 26 571 en arrest nr. 26 572 eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen hiertegen cassatieberoepen in die bij beschikkingen *d.d.* 2 juli 2009 niet toelaatbaar worden verklaard (RvS 2 juli 2009, nrs. 4.616 en 4.617 (c)).

Op 24 februari 2009 diene verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2010 diene verzoekers een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 12 oktober 2010 de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 25 oktober 2010 diene verzoekers een derde asielaanvraag in. Op 17 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers diene een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 14 juni 2011 bij arrest nr. 63 079 eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op naam van B.Y. (...) Echtgenote: B.Z. (...) die optreden als de wettige vertegenwoordigers van hun kinderen: (...)

nationaliteit: Federatie van Rusland Adres: (...)

opgesteld dd. 24/02/2009, ingediend op 01/03/2009 (datumstempel op de aanvraag), waarvoor een attest van inontvangstname werd afgeleverd op 04/03/2009 en rekening houdend met de aanvulling dd. 15/12/2009 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen van integratie, die op geen enkele wijze gestaafd worden, waaronder de grote wil tot integratie, de inzet om Nederlands te leren en de scholing van hun kind, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De betrokkenen verklaarden zich vluchteling op 03/01/2008. Deze asielprocedure werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 30/04/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hen het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingstatuut te verlenen.

Ondanks het ontmoedigend resultaat van deze procedure, poogden de verzoekers om hun verblijf toch nog te rekken door het veelvuldig opstarten van procedures (in totaal 3 asielprocedures, onderhavige regularisatieprocedure op basis van art. 9 bis, 2 procedures op basis van art. 9 ter wegens medische redenen).

Het is daarbij veelbetekenend dat hun tweede asielaanvraag, ingediend op 08/10/2010, door de Dienst Vreemdelingenzaken werd verworpen met de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag, de bijlage 13 quater met bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten. De betrokkenen brachten immers geen nieuwe elementen aan die betrekking hadden op feiten en gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.

De betrokkenen negeerden moedwillig dit bevel en dienden een derde asielprocedure in op 25/10/2010. Deze procedure werd door de Raad voor Vreemdelingenzaken afgesloten op 15/06/2011 met de

weigering om aan hen het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingstatuut te verlenen. Op 21/06/2011 werden de verzoekers het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben.

De vermeende problemen in hun land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de opeenvolgende asielaanvragen. De aanvragen werden afgewezen door de bevoegde instanties, deze problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Bovendien voegen de betrokkenen geen enkel nieuw en tevens persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun 3 asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Mensenrechtenrapporten schetsen enkel een beeld van de algemene situatie in een bepaald land. De betrokkenen tonen het individuele risico inzake hun persoonlijke veiligheid helemaal niet aan bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt.

Voorts stellen de verzoekers, die in het bezit zijn van de Russische nationaliteit, dat zij in Moskou een verblijftitel moeten aanvragen om op legale wijze aldaar meer dan drie maanden te kunnen verblijven voor de aanvraag en afgifte van een visum annex verblijfsmachtiging. Dit zou in bepaalde gevallen problemen met zich mee kunnen brengen. Daarbij verwijzen ze naar rapporten uit 2003 en 2006. De verzoekers hebben nagelaten om op dit vlak hun verzoekschrift te actualiseren zodat ze niet aantonen dat de bedoelde moeilijkheden vandaag de dag nog aan de orde zouden zijn. Daarop dient bovendien gerepliceerd te worden dat de betrokkenen niet bewijzen dat de behandeling van hun aanvraag langer dan 3 maanden in beslag zou nemen. Daarenboven kunnen zij evengoed (net) buiten Moskou verblijven, waar een dergelijke verblijfsvergunning en/of registratie niet vereist is, om zich op de dag van de eventuele afgifte van het visum naar de Belgische diplomatieke post in Moskou te begeven.

Hun aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10/03/2009 op grond van medische gronden op basis van art. 9 ter werd op 28/09/2010 ten gronde geweigerd. Deze negatieve beslissing werd hen op 06/10/2010 betekend.

Inmiddels hebben ze een nieuwe aanvraag met medische motieven ingediend.

Het is in deze uiterst precare verblijfsomstandigheden, waarbij hun verblijf enkel door hun eigen toedoen gerekt wordt in afwachting van hun veelvuldig opgestarte procedures, dat ze hun kind naar eigen zeggen laten schoollopen (geen stavingsstuk toegevoegd). Derhalve zijn ze zelf verantwoordelijk voor deze situatie en voor de schade die het school lopende kind en hun twee anderen kinderen mogelijks oplopen door zich te nestelen in illegaal verblijf. Zodoende pogen ze de Belgische overheid voor voldoende feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voeren verzoekers een verbod van willekeur en machtsoverschrijding aan.

Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

EERSTE ONDERDEEL

Verwerende partij is totaal ten onrechte nooit op afdoende wijze ingegaan op de aangehaalde integratie door verzoekers.

Zij deelde mede dat een verblijf sedert jaren, integratie, het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van een opleiding, de uitbouw van een vrienden- en kennissen -kring in België en de scholing van hun kind in België op zich geen buitengewone omstandigheden vormen.

Waarom dit geen buitengewone omstandigheden zijn is verzoekers niet duidelijk daar dit totaal niet gemotiveerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Onder buitengewone omstandigheden wordt in het algemeen verstaan die omstandig -heden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning te vragen

(cfr. R.v.St., nr. 103. 410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St., (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Verzoekers haalden hun gezinssituatie aan om te tonen hoe moeilijk het voor haar zou zijn om terug te keren.

Het feit dat door de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen niet worden uiteengezet waarom zij van oordeel zijn dat de aangehaalde elementen van verzoekers geen uit-zonderlijke omstandigheid vormde in de zin van art. 9 bis Vreemdelingenwet is een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht en van voornoemd artikel.

Terwijl de in België opgebouwde relaties en integratie in andere dossiers wél reeds als buitengewone omstandigheden werden aanvaard, dient besloten te worden dat deze argumentatie manifest verkeerd is.

De gratuite bewering van verwerende partij dat er geen rechten zouden kunnen geput worden uit illegaal verblijf, is dan ook manifest verkeerd en trouwens ook in strijd met Internationale verdragen en rechtspraak en zelfs met de eigen houding van verwerende partij in andere regularisatiedossiers.

“TWEEDE ONDERDEEL

Ten onrechte wordt door Dienst Vreemdelingenzaken in gene mate een onderzoek gevoerd en geargumenteed inzake de reeds in de asielaanvraag aangehaalde problemen, dewelke in het verzoek tot regularisatie als hernomen dienden te worden beschouwd.

Nochtans verschilt het toepassingsgebied van artikel 9 BIS Vreemdelingenwet met het toepassingsgebied van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Daarbij wordt verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State in deze meer bepaald: R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001, Rev.dr.étr., 2001, 469; R.v.St.(11e kamer) nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Bij een asielaanvraag worden de criteria van het Verdrag van Genève beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken en in een volgend stadium door het Comissariaat-Generaal.

Het is niet omdat wordt besloten tot het niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève dat kan worden gesteld dat ook niet is voldaan aan de buitengewone omstandigheden vereist door art. 9 BIS Vreemdelingenwet.

Op geen enkele manier wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken ingegaan op de door verzoekers in het kader van haar asielaanvraag aangehaalde vrees voor vervolging die wordt hernomen.

Wel integendeel, er wordt ten onrechte geargumenteed dat de asielprocedure reeds beëindigd werd en voor de rest niets.

Aldus dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettig tot het besluit kon komen dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren om reden dat de asielaanvraag werd verworpen.

Dergelijk standpunt druist volledig in tegen de vaste rechtspraak van de Raad van State waarbij wordt gewezen dat het toepassingsgebied van artikel 9 bis Vreemdelingenwet verschilt met het toepassingsgebied van het Internationaal verdrag van Génève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.”

“DERDE ONDERDEEL

Er wordt door verwerende partij niet afdoende geantwoord op het feit dat het verblijf van verzoekers België betreft en zij bijgevolg in de onmogelijkheid is hun aanvraag in te dienen bij de Belgische Diplomatieke post in het buitenland.

Het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst conform art. 9.2 een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou dit bovendien het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Het land van verblijf van verzoekers is België minstens dient aangenomen te worden dat zij gezien de hierboven gemelde argumentatie en de zeer goede integratie hier zij wel degelijk haar aanvraag tot regularisatie in België kunnen indienen.

Bovendien wordt totaal ten onrechte voorgehouden als zou het feit dat de kinderen van verzoekers schoolgaande zijn, niet in aanmerking kunnen genomen worden als bijzondere omstandigheid.

Minstens impliciet erkent verwerende partij dat er een schoolplicht bestaat in hoofde van de kinderen, waarbij zij niet zomaar in het schooljaar kunnen verplicht worden de schoolloopbaan te stoppen, hetgeen alleszins als een buitengewone omstandigheid dient aanvaard te worden.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen, doch deze dient aangevraagd te worden in het buitenland, terwijl de betrokkene reeds jaren in België verblijft en deze argumentatie enkel tot doel heeft verzoekster België te doen verlaten eerder dan haar dossier op een correcte en grondige manier te onderzoeken en op een objectieve wijze een beslissing te nemen die wél voldoende onderbouwd is.

Dat tenslotte door verzoekers tal van bewijsstukken zijn voorgelegd, dewelke blijkbaar nooit of te nimmer zijn nagekeken geworden aangezien er in gene mate over de inhoud geargumenteed is geworden, tenzij dan zeer algemeen, terwijl elk dossier afzonderlijk op basis van de naar voorgebrachte stukken dient te worden beoordeeld.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden die een aanvraag op het Belgisch grondgebied verantwoorden, niet worden aanvaard. Verweerder motiveerde hierbij expliciet aangaande verzoekers langdurige verblijf, hun integratie, hun vrees in hun land van herkomst en de scholing van de kinderen. Verzoekers geven aan het niet eens te zijn met deze motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Het middel wordt dan ook verder vanuit dit oogpunt onderzocht.

In casu dient de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing de beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard,

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers zijn het niet eens met de motieven aangaande de door hun aangehaalde integratie, hun verblijf sedert jaren in België, het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van een opleiding, de uitbouw van een vrienden- en kennissenkring en de scholing van hun kind in België. Zij menen dat verweerder totaal niet motiveert waarom dit geen buitengewone omstandigheden uitmaakt.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder dienaangaande wel degelijk uitgebreid motiveert. Zo stelt verweerder onder meer dat *“de aangehaalde elementen van integratie, die op geen enkele wijze gestaafd worden, waaronder de grote wil tot integratie, de inzet om Nederlands te leren en de scholing van hun kind, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.”* Verzoekers weerleggen op geen enkele wijze de motivering dat hun integratie op geen enkele wijze werd gestaafd.

Verweerder gaat tevens in op het lange verblijf van verzoekers en geeft hierbij aan dat het de keuze was van verzoekers om hun verblijf te rekken door veelvuldige procedures op te starten, ondanks dat hun eerste asielaanvraag reeds negatief werd afgesloten. Verzoekers betwisten ook deze motieven niet. Verweerder motiveerde wel degelijk waarom hij meent dat deze elementen verzoekers niet beletten om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven, toont niet aan dat de motivering, niet afdoende, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekers betogen dat in andere dossiers de opgebouwde relaties en integratie wel als buitengewone omstandigheid werd aanvaard, kan niet worden gevolgd, nu verzoekers niet aantonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden, temeer nu zij niet weerleggen dat hun integratie op geen enkele wijze werd gestaafd.

In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat verweerder een onderzoek diende te voeren naar de vrees voor vervolging die verzoekers uiteenzetten in hun aanvraag en geenszins kon volstaan met de motivering dat de asielprocedures reeds werden afgesloten en in het kader van de regularisatieaanvraag als hernomen dient te worden beschouwd. Verzoekers benadrukken dat het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van het internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

De Raad stelt vast dat verweerder zich geenszins beperkt tot de conclusie dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren gezien hun asielaanvraag werd verworpen. Verweerder motiveerde met name het volgende:

“De vermeende problemen in hun land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de opeenvolgende asielaanvragen. De aanvragen werden afgewezen door de bevoegde instanties, deze problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Bovendien voegen de betrokkenen geen enkel nieuw en tevens persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun 3 asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Mensenrechtenrapporten schetsen enkel een beeld van de algemene situatie in een bepaald land. De betrokkenen tonen het individuele risico inzake hun persoonlijke veiligheid helemaal niet aan bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt.

Voorts stellen de verzoekers, die in het bezit zijn van de Russische nationaliteit, dat zij in Moskou een verblijftitel moeten aanvragen om op legale wijze aldaar meer dan drie maanden te kunnen verblijven voor de aanvraag en afgifte van een visum annex verblijfsmachtiging. Dit zou in bepaalde gevallen problemen met zich mee kunnen brengen. Daarbij verwijzen ze naar rapporten uit 2003 en 2006. De verzoekers hebben nagelaten om op dit vlak hun verzoekschrift te actualiseren zodat ze niet aantonen dat de bedoelde moeilijkheden vandaag de dag nog aan de orde zouden zijn. Daarop dient bovendien gerepliceerd te worden dat de betrokkenen niet bewijzen dat de behandeling van hun aanvraag langer dan 3 maanden in beslag zou nemen. Daarenboven kunnen zij evengoed (net) buiten Moskou verblijven, waar een dergelijke verblijfsvergunning en/of registratie niet vereist is, om zich op de dag van de eventuele afgifte van het visum naar de Belgische diplomatieke post in Moskou te begeven.”

Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om daar waar hij vaststelt dat verzoekers zich op exact dezelfde vrees en problemen beroepen als in hun asielaanvraag, te concluderen dat deze vrees reeds grondig werd onderzocht door de asielinstanties en huidig verzoek om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling wettigt. Temeer nu verzoekers asielaanvragen niet enkel werden getoetst aan de Vluchtelingenconventie, doch ook werden getoetst aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat ook een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM werd nagegaan. Tevens is verweerder nagegaan of verzoekers andere of nieuwe elementen aanbrachten, ten opzichte van hun drie asielaanvragen, die wel als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Verweerder heeft de door verzoekers bijgebrachte mensenrechtenrapporten beoordeeld evenals verzoekers' argument dat zij in Moskou een verblijfstitel moeten vragen om er meer dan drie maanden te kunnen verblijven tijdens de periode van hun aanvraag. Verweerder beperkte zich geenszins tot een verwijzing naar de afgewezen asielaanvragen. Verzoekers weerleggen met hun betoog geen van de door verweerder aangehaalde motieven.

Waar verzoekers in een derde onderdeel opnieuw verwijzen naar hun langdurig verblijf in België en stellen dat verweerder dienaangaande niet afdoende motiveerde, kan worden volstaan met een verwijzing naar bovenstaande uiteenzetting dat verzoekers op geen enkele wijze de motieven weerleggen dat het de keuze was van verzoekers om hun verblijf te rekken door veelvuldige procedures op te starten, ondanks dat hun eerste asielaanvraag reeds negatief werd afgesloten. Verzoekers menen dat verweerder in de bestreden beslissing impliciet toegeeft dat er een schoolplicht bestaat in hoofde van de kinderen en betogen dat verweerder hen niet zomaar kan verplichten het schooljaar te onderbreken, zodat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoekers weerleggen hiermee geenszins de motieven dat zij er zelf voor kozen om de bevelen om het grondgebied te verlaten niet uit te voeren en veelvuldige procedures op te starten, waardoor zij zich nestelen in illegaal verblijf en pogen de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen door hun kinderen in afwachting van deze procedures school te laten lopen. Bovendien blijkt nergens uit deze motieven dat impliciet zou worden aangenomen dat de kinderen schoolplichtig zijn. Het oudste kind werd geboren op 14 september 2007 en was aldus vier jaar en tien maanden op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat hun kinderen schoolplichtig waren op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Tenslotte beperken verzoekers zich tot een blote bewering dat het onderbreken van hun verblijf teneinde in hun land van herkomst conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet een aanvraag in te dienen, gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is en leidt tot een onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS

2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers tonen met hun betoog niet aan met welke aan verweerder gekende elementen of elementen die aan verweerder gekend dienden te zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoekers slagen er met hun betoog evenmin in aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de door verzoekers aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die verzoekers verhinderen of het hen buitengewoon moeilijk maken om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. De Raad herhaalt dat het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven op zich niet kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, willekeur of machtsoverschrijding worden dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN